

gel for Statens Medvirken til at raade Bod paa Arbejdsløshedensnøden, en Regel, som man ikke bør fravige, er det en anden Sag, hvis det skulde vise sig, at den Sum, som det er bestemt, at Staten skal yde som Maksimum, i Fremtiden ikke kan slaa til, idet den da selvfølgelig maa forøges. Det forekommer mig, at der gennem Hjelpe- og Understøttelseskasserne kunde udrettes ikke saa lidt, og jeg kunde tænke mig, at den Hjemmel, som Kommunalbestyrelserne have til at yde en Understøttelse, hvoraf den kan faa et Beløb refunderet af Statskassen, kunde udvides noget, saa at den Støtte, som de arbejdsløse ville kunne faa af Hjelpe- og Understøttelseskasserne, kunde blive noget større. Det vilde jo i Øjeblikket være af stor Betydning for de arbejdsløse.

Jeg holder ogsaa for, at den Pligt, som paahviler det offentlige til i ekstraordinære Tilfælde at støtte de arbejdsløse, dog fortrinsvis maatte falde paa Kommunerne. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) mente, at det ganske særlig maatte være en Nationalsag. Jeg kan ikke tiltræde denne Tanke. Jeg kunde tiltræde den, hvis Talen var om en almindelig Arbejdsløshed, en Arbejdsløshed, der gjorde sig gældende over hele Landet, men hvor der kun er Tale om et lokalt Tilfælde, selv om det kan være nok saa slemt, er jeg tilbøjelig til at mene, at det fortrinsvis er Kommunerne, der maatte have Pligt til at træde støttende til. Naar jeg siger dette, er det begrundet deri, at i alle de Aar, hvor de økonomiske Forhold have været gode, har jo selvfølgelig Næringslivet i Københavns Kommune haft en meget stor Fordel af den store Arbejdskraft, som har været samlet herinde. Desuden er dog Kommunen interesseret i at fri de arbejdsløse fra at komme ind under det offentlige Fattigvæsen. Dertil kommer, at der til Arbejdsløshedsspørgsmaalet — det kan man ikke komme bort fra — knytter sig mange Vanskeligheder, som jeg i Øjeblikket ikke skal komme ind paa at udrede, det behøves ikke, idet vi have været inde paa det før, og alle ærede Medlemmer kende, hvad jeg sigter til. Naar disse Forhold ere til Stede, vil heller ingen bedre end netop Kommunalbestyrelserne være i Stand til at føre den nødvendige Kontrol med Hensyn til de Midler, der ydes til arbejdsløse. Af disse og flere Grunde tror jeg, det vil være rigtig, at det i Tilfælde, hvor der skal en ekstraordinær Hjælp til, bliver Kommunalbestyrelserne, der tage Af-

fære og skaffe den fornødne Hjælp. For saa vidt som Lovgivningen ikke hjemler den fornødne Ret dertil, er jeg ikke i Tvivl om, at der vil kunne opnaas Lovhjemmel til at gaa videre paa det Grundlag, som Loven om Hjelpe- og Understøttelseskasserne har skabt.

Til sidst vil jeg gerne gøre den Bemærkning, at det har, som allerede nævnt, glædet mig meget at se, at man fra Landboorganisationernes Side har taget Initiativet til at faa en Samvirken i Gang med Fagforeningerne, og det har ligeledes glædet mig at se, at man fra Fagorganisationernes Side har taget ret velvilligt paa denne Henvendelse og udtalt sin Tilslutning til disse Bestræbelser. Som jeg allerede har udtalt, er der ingen Tvivl om, at hvis man tog fat for Alvor og søgte at faa en Samvirken i Gang mellem disse store Organisationer, vilde der utvivlsomt kunne opnaas store Ting.

Nu siger man ganske vist: Hvad kan det hjælpe at faa faglærte Arbejdere ud paa Landet? De ere ikke kendte med Landbrugsarbejde, og Landboerne bryde sig ikke om at faa dem, ligesom de selv ere kede af det. Men man maa huske paa, at det er ikke alene Landbrugsarbejder, der er Tale om. Der er tillige Tale om en Mængde andre Ting, de, der høre under Landbrugets Bierhverv, og hvortil der kræves fagdannede Arbejdere. Der er altsaa ikke alene Anvendelse for Landbrugsarbejdere, men der er ogsaa Anvendelse for fagdannede Arbejdere i en Mængde Tilfælde. Men navnlig for Arbejdsmændene vilde der ikke være noget i Vejen for, at de kunde paatage sig Landbrugsarbejde. Desuden ere i vort ikke store Land selv faguddannede Arbejdere dog ikke ved deres Uddannelse saa vidt fjærnede fra det almindelige Landbrugsarbejde, da de selv for den største Del ere udgaaede fra Landbrugskredse, at det ikke vilde være muligt for dem at optage almindeligt Landbrugsarbejde, hvis ikke andet kunde være, og maaske endog føle sig ret godt til Rette dermed.

Jeg hilser derfor disse Bestræbelser med megen Glæde og venter mig meget deraf, ikke mindst efter at have hørt den højtærede Indenrigsminister, der har udtalt, at han har under Overvejelse at udarbejde et Lovforslag om udvidet Arbejdsanvisning, som netop skulde tage Sigte paa at lette Bestræbelserne for en saadan Samvirken mellem disse to Organisationer. Jeg venter mig, som sagt, meget deraf og vil haabe, at det maa lykkes at finde et